

Ce fel de dovezi așteptați?

Miercuri, 24 ianuarie 2007

Gili Cârstea

După sesiunea de la Minneapolis, sora White a fost îngrozită de tendința unor conducători ai bisericii de a solicita validarea adevărului prin semne și minuni. Ea scria fraților Miller, în 1889:

„Mulți care refuză solia pe care o trimite Domnul caută cuie în care să-și agațe îndoielile, să găsească scuze pentru a respinge lumina din cer. În fața evidenței clare, ei spun ca iudeii: „Arătați-ne o minune și vom crede. Dacă acești soli din 1888 au adevărul, de ce nu vindecă pe bolnavi?”

„Aceste obiecțiuni îmi aduc aminte de ce se spunea despre Hristos. Cum pot oare frații noștri, care au avut în față istoria Domnului slavei, să își deschidă buzele să rostească cuvintele jignitoare ale ucigașilor Domnului? I-a condus Domnul pe acești frați să spună aceste lucruri? Eu răspund: Nu! Este chiar în fața noastră ziua când Satana va răspunde cererilor acestor îndoielnici, și va prezenta numeroase minuni, ca să confirme credința celor ce caută acest gen de dovadă.

„Când oamenii își închid ochii în fața luminii pe care o trimite Dumnezeu, ei vor respinge cel mai clar adevăr, și vor crede cele mai nebunești erori” (The EGW 1888 Materials, 388).

Secolul care s-a scurs de când Dumnezeu a intenționat să trimită poporului Său „ultima solie de har” a fost marcat de o împotrivire sistematică față de orice încercare a Duhului de a ne aduce înapoi la temelia credinței noastre, sanctuarul. Biserica a fost tot mai văduvită de elementele esențiale care au oferit caracter și putere mișcării advente, ceea ce a dus uneori la disperare pe căutătorii de adevăr veniți în biserică, sau ajunși la vârsta când doresc semnificație și sens. Jefuită de elementul ei esențial, care este permanenta dezvoltare, credința adventă a devenit formală, ritualistică și incapabilă să satisfacă foamea sufletului după neprihănire. Această situație face pe tot mai mulți membri, în special tineri, să se întrebe dacă nevoile lor spirituale nu vor fi satisfăcute mai deplin în alte grupări confesionale.

Vă propun astăzi să analizăm cazul unei tinere adventiste aflate într-o asemenea dilemă, și care sunt consecințele atunci când așteptăm confirmarea adevărului pe baza minunilor.

Beverly Whelton este o tânără crescută în biserică, și a avut parte de toate binecuvântările unei educații adventiste. Dar ea a constatat că o astfel de credință formală nu satisface așteptările inimii ei. Dorea o experiență cu Hristos care să-i ofere spiritualitatea practică a credincioșilor primelor secole, ceva care să treacă dincolo de teoria lucrurilor repetată sabbat de sabbat fără niciun efect.

A venit timpul să aleagă un drum în viață, și a optat pentru studiul filosofiei la Catholic University of America, în Washington DC. Acolo a intrat în contact cu literatura creștinismului primelor secole, și a considerat că a găsit rostul căutărilor ei:

„În acest ultim an, L-am descoperit pe Hristosul pre-reformațiunii. Am descoperit șaisprezece secole de literatură creștină și înțelegerea primară a Cinei Domnului... Am descoperit că întoarcerea la învățăturile complete ale lui Hristos prezente în biserica apostolică mi-a îmbogățit imaginea despre viață și eternitate, și a dat profunzime legăturii mele cu Isus.”

În același timp era sfâșiată de noile descoperiri, deoarece înțelegea bine că nu se poate bucura de ele decât în mijlocul bisericii apostolice, pe care o identifica tot mai des cu Biserica Romano-Catolică:

„Deși refuzam credința adventistă, totuși îl iubeam pe Hristos foarte mult. Inima mea ardea de dorința de a merge la o biserică, dar am decis că nu voi mai călca într-un locaș de închinare decât atunci când voi avea certitudinea că ei au tot adevărul. Când te închini într-o biserică te declari susținător al credințelor aceluia grup, și nu aș putea face așa ceva dacă nu am convingerea deplină că acele credințe sunt adevărate... Am plâns și am plâns zi și noapte, rugându-L pe Dumnezeu să-mi descopere adevărul. Mă rugam rugăciunea domnească – doar asta mai puteam uneori. Mi-L imaginam pe Isus pe cruce, și am strigat către El. Dar nu puteam să merg la biserică, deoarece nu știam cum să mă închin acestui Dumnezeu așa cum merită. Știam că Isus așteaptă închinare în adevăr și sfințenie, dar nu știam cum.”

Acum ascultați argumentul decisiv de care s-a lăsat călăuzită:

„În campusul universității se află Basilica National Shrine of the Immaculate Conception, o enormă și splendidă biserică romano-catolică. Pe măsură ce Crăciunul se apropia, am simțit îndemnul clar de a-l petrece la această biserică. Am ajuns în ajunul Crăciunului spre a participa la concert și slujba de seară, dar biserica era plină de oameni. Nu mai erau locuri, așa că am rămas la ușă. După scurt timp, m-am simțit neplăcut și m-am retras din mulțime, căutând un loc mai liniștit.

Căutarea m-a dus la subsol, într-un spațiu gol de sub biserică. Acolo am descoperit că este cripta bisericii, cam jumătate din încăperea de la suprafață. M-am plimbat prin camera slab luminată, și m-am așezat pe o bancă. Chiar asta căutam, un loc liniștit și solemn în care să mă rog. Pacea și liniștea mă înconjurau, și am început să mă rog fierbinte pentru călăuzire în călătoria mea spirituală. Mi-am ridicat ochii și am văzut, departe înaintea mea, un crucifix de argint, aproape ascuns în obscuritatea camerei. În timp ce privirea mea stătea ațintită asupra lui, crucifixul a început să crească. Încet, încet, devenea tot mai mare – părând să crească în dimensiuni și formă. Curând, mărimea lui m-a copleșit, acoperindu-mi ochii. Pe

măsură ce el creștea, m-am simțit ca și când m-aș afla la piciorul crucii lui Hristos. M-am așezat pe genunchi, cu capul plecat și ochii închiși, dar imaginea rămânea în fața privirii mele. Nu puteam vedea nimic altceva decât pe Hristos și El răstignit. Intensitatea suferinței Lui mă apăsa teribil. Pe măsură ce eram umplută de dragostea și dorul după Isus, am simțit intens durerea despărțirii de El. Inima mea a fost zdrobită de sentimentul necurăției și nevredniciei. Am strigat: 'O Doamne, curățește-mă, spală-mă, fă-mă vrednică!'

Atunci a vorbit El:

'Pentru aceasta am dat Eu euharistul.'

La aceste cuvinte, crucifixul de argint a revenit la mărimea și locul lui în criptă, iar privirea mea a redevenit normală. Am simțit simultan ușurare și confuzie – sentimentul realității finale și, mai târziu, irealitatea și iraționalitatea experienței. Nu eram sigură ce este acela euharist, dar am știut că Dumnezeu îmi vorbește despre ceva de care am nevoie cu disperare.

După multă rugăciune, m-am simțit chemată să descriu experiența unui prieten catolic. El mi-a explicat învățătura Bisericii cu privire la prezența reală a lui Hristos în euharist. Explicația lui m-a ajutat să înțeleg ce mi-a spus Hristos în criptă.”

Rezultatul?

„Pe 11 aprilie 1993 am intrat în Biserica Romano-Catolică, devenind parte a trupului Său. De atunci, am ajuns, în sfârșit, să cunosc bucuria închinării cerute de Dumnezeu. Hristos al meu a continuat să-mi călăuzească viața, și mă voi bucura mereu de prezența Sa. Acolo unde este euharistul, acolo este El. Și unde este El, acolo trebuie să fiu și eu” (A Woman of Letters, by Beverly Wheaton – vezi detalii aici).

Amețitor, venind din gura unei tinere crescute în Biserica Adventistă! Și să nu vă imaginați că este un caz izolat; mulți tineri adventiști încep să fie atrași de spiritualitatea mistică a evului mediu, după principiul că vechi înseamnă autentic. Vom vorbi despre acest fenomen îngrijorător zilele următoare.

Experiența tragică a lui Beverly ar trebui să fie un asurzitor semnal de alarmă pentru străjerii de pe zidurile Sionului; dar ei dorm, bucuroși că au tot adevărul. Ce contează că anii trec și redeșteptarea adevăratei evlavii – adică „cea mai urgentă nevoie a noastră” – ne ocolește sistematic? Ce contează că evanghelia a devenit filosofie modernă, bună doar pentru dezbateri sterile pe forum; că neprihănirea lui Hristos este folosită doar ca o manta de vreme rea; că Sanctuarul a rămas doar un schelet ruginit de date istorice, o schiță pe care nici unu la sută dintre membri nu mai reușește să o pună corect pe hârtie?

Seceta aceasta premeditat indusă în biserică nu va rămâne însă mult timp fără efecte devastatoare. Dorința autentică a sufletului omenesc va căuta răspuns în altă parte, așa cum s-a întâmplat cu Beverly, iar tinerii noștri nu vor rezista miracolelor din patrimoniul diavolului prin care li se vor confirma nevoia acestui gen de dovadă. Dacă neprihănirea lui Hristos nu are putere asupra păcatului, oamenii se vor simți mai protejați la umbra spiritualității demonilor, unde nu există mustrare de păcat, și deci nici luptă sufletească. Dragostea lui

Baal se potrivește perfect inimii firești nerenăscute, deoarece oferă simțământul apartenenței la trupul lui Hristos fără efectele neplăcute produse de scandalul crucii.

Pericolul major care pândește acum biserica este că, refuzând categoric solia 1888 ca soluție la încropeala laodiceană, membrii bisericii cer, cu multă rugăciune, puterea Duhului și ploaia târzie spre a încheia lucrarea, iar diavolul este gata să vorbească din spatele crucifixului, trimitându-ne pe toți la liturghie.

Avertizarea este în fața noastră:

„Când oamenii își închid ochii în fața luminii pe care o trimite Dumnezeu, ei vor respinge cel mai clar adevăr, și vor crede cele mai nebunești erori” (The EGW 1888 Materials, 388).